

דברי חכמה

ישראל במלחמה

גיליון מס. 2868 * כא אדר תשפ"ה * 21 מרץ 2025

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

מסיבת פורים מתקרבת ואנחנו קוראים לכם לבוא עם הבגדים שאף פעם לא העזתם ללבוש, לחשוב מופרע, או קלאסי, להתפרע עם חומרים ממוחזרים, כמעט כל דבר יכול להדבק לבגד ולהפוך לפריט ייחודי... בקיצור, לחשוב: אופנה

Express yourself!

יום שישי | 21.3 מהשעה 21:00 | לב הקיבוץ

חברים ותושבים - כניסה חופשית

חברים מבחוץ - ₪40

מלחמה שאף פעם לא די לה

18.3.25 ישראל מחדשת את הלחימה בעזה וממשיכה להפקיר ולסכן את חיי החטופים. נזכיר, ישראל יודעת את מצבם הקשה של החטופים ולמרות זאת בחרה שלא לקיים את השלב השני של ההסכם שעליו חתמה עם חמאס שהיה מוביל להשבת כל החטופים וסיום הלחימה. חידוש הלחימה בעת הזאת משרתת רק את שרידות ממשלת החורבן מאז השבעה באוקטובר 23 ועד בכלל. וכרגיל יום אחרי פרוץ המלחמה נתניהו הודיע שהוא הולך לקיים דיון על הסיכון שהמלחמה תגרום לחיי החטופים החיים. ואז ביטל אותו.

בתמונה: כרמל גת שנחטפה בחיים, הייתה יכולה לחזור בעסקה, הופקרה ע"י ממשלת ישראל ונרצחה בשבי חמאס. כל מי שנגד שחרור חטופים שיסתכל לכרמל בעיניים ויבקש סליחה.

קטארגייט וניספחים

כנראה שאחת הסיבות שדחפו את נתניהו לצאת למלחמה עם קואליציית המשתמטים שלו, הייתה מה שמכונה במקומותינו "קטארגייט". היום (יום רביעי) התגלה שפלדשטיין קיבל משכורת מהקטארים דרך איש עסקים ישראלי שאיננו חי בארץ ומשמש כלוביסט של קטאר.

בן כספית כותב: "זה שאנחנו לא מתפחלצים מול מה שמתברר, מעיד על מצבנו. וזה מה שמתברר: בלשכת ראש הממשלה מעסיקים דובר מיוחד, אלי פלדשטיין שחשוף לכל הסודות. הוא נכשל בתחקיר בטחוני. אז מעסיקים אותו בקומבינה, וגם לא משלמים לו. מי כן משלמת לו? קטאר. כשהוא עובד אצל ראש הממשלה. כל זה, כשהוא בתוך קודש הקודשים. וקטאר היא המדינה שממנת גם את חמאס. וזה עוד בזמן מלחמה. עכשיו תעצמו עיניים ותדמיין שזה לא היועץ של ראש הממשלה נתניהו, אלא של ראש הממשלה בנט. או לפיד. תדמיין מה נתניהו באופוזיציה היה עושה להם".

רוחן בר כמשל

תהליכים

כמה מילים לדמותו של ההמון, שהיום הוא כך ומחר הוא אחרת. 'מטמורפוזות', הוא שיר פוליטי חריף שהתפרסם ב'טור השביעי' בשנת 1994, בעקבות ידיעה שאלתרמן קרא בעיתון, ועדיין עוד לא נס ליחו עד עצם היום הזה. שאין לכם יוצר כאלתרמן שיודע לחלץ מידיעה בעיתון אמת אוניברסלית שקולעת בול בפוני לאנשים שאנחנו פוגשים פה ושם כאשר אנחנו מדליקים במקרה טלוויזיה או פותחים עיתון, או כאשר אנחנו תמהים בינינו לבין עצמנו על התנהגות ההמון שהיום קוראים לו 'בייס...'

מטמורפוזות | נתן אלתרמן

ידיעה שִׁכְזָאת לא כְּדַאי לַעֲקֹף.
ידיעה שִׁכְזָאת היא טְרַגְדִּיָּה שֶׁל קוֹף.

קוֹף עֲלוּב. הוא שָׁמַר עַל הַזִּיק הָאַרְטִיסְטִי.
יָמִים עַל יָמִים הוא עֵמַל וְחֵתֵר
עַד לְמַד לְהַצְדִּיעַ בְּמַעַל פְּשִׁיטָה,
לְשִׁמְחַת הַקֶּהֱל וּפְקִידֵי הַמְּשֻׁטֵּר.

בְּקִבְלוֹ פְּקֻדַּת-דָּם, קָם זָקוּף וּפְתִיטִי,
מוֹל צֵלוֹם הַמְּנִהֵג הַכּוֹבֵשׁ אֲרָצוֹת,
אוֹ הַרִיעַ הַיָּדָד (זֶה הָיָה קוֹף לֹא פְּתִי)
וְהִרְאָה לְהִטִּים שֶׁל דִּיצוֹת וּקְפִיצוֹת,
וְקִבֵּל בְּשֹׁכֶר-זֶה אֲגוּזִים וּסְפָגִטִי,
מַחְמִי-וּשְׁחָרִי-וִירְקִי הַחֲלָצוֹת.

וּמִלִּיּוֹנִים עָשׂוּ בְּאַירוֹפָּה כְּמוֹהוּ
וְהָיָה הַדָּבָר לֹא-בְרוּר עַד הַסּוֹף,
אִם הַקּוֹף מַחְקָה אֶת הָעָם (אֵין לְתַמָּה...)
אוֹ הָעָם בָּרְעוּ מַחְקָה אֶת הַקּוֹף.

אֶךְ פְּתֹאוֹם בָּא הַקֵּץ. עֲבָרָה רוּחַ זֹעֶמֶת
וּבֵן-לֵילָה הִחְלִיף אֶת סִמְלִיו הַהֲמוֹן.
רַק הַקּוֹף לְבִדּוֹ, בְּרַחֲבָה הַשּׁוֹמֶמֶת,
וּמַצְדִּיעַ כָּאֵז, וּבְעֵינָיו תַּמָּהוֹן.

הַמוֹנִים שָׁאָר תַּמּוֹל עוֹד מְחֹאוּ לוֹ כְּפִים
מַצְדִּיעִים כְּבֶר הַבֶּקֶר בְּאֶפֶן אַחֵר...
הוא לְמַד וְטָרַח
בְּזַעַת אִפִּים,
וְהִלְלוּ לוֹמְדִים כֹּה פְּשׁוּט וּמֵהָר...
וְהַקּוֹף מַצְטַנֵּף וְעוֹצֵם הָעֵינִים
וְרֹאשׁוֹ הָעֵיף מִסְתַּחֲרֵר, מִסְתַּחֲרֵר.

ואין פלא. רבים נתפסים לסחרחרת
בראותם איה אותו ההמון השקוד
מנגן להפליא על אותה התזמרת,
גם ישר גם הפוך באותה הדבקות.

והקוף מצטנף ומהרהר לו: "יגעתי...
וללמד מחדש לא אספיק, לא אסכן."
כן, חסר לו אותו כשרון אקרוֹבטי
של אותו הקוסם שקוראים לו המון.

ועל גן החיות אפל-ליל משתרע,
ובעיר חצוצרות נצחון עליזות...
אך כוכב במרומים מנצנץ ויודע:
לא הקוף הוא גבור הטרגדיה הזאת.

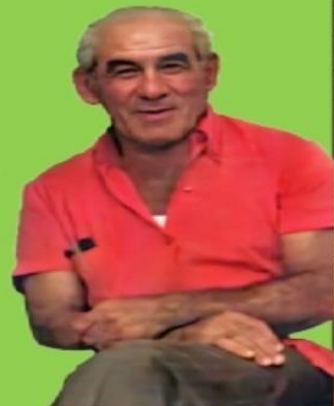

פִּינֶת הַהֶנְצָחָה / דוד אלמן

יְהִי זְכוֹר בָּרוּךְ

ג'וני טנא ז"ל - (27/9/1989 - 12/12/1920)

ג'וני, חבר בקבוצת המייסדים של הקיבוץ. הגיע דרך "הבונים", "החבורה", "חבורת הירדן" וכמובן מנסורה, לכפר הנשיא. אני זוכר את ג'וני בעיקר כחקלאי אבל הוא עבר תפקידים רבים אחרים, בניהם רכוז משק, גזבר, שליחות לאוסטרליה ותפקיד אזורי בקריית שמונה. ג'וני כרבים מחבריו היה אדם רציני ביום וליצן רציני על הבמה. אני מניח שרובנו נזכור אותו כפלה מעבר לכל שאר תפקידיו. אי אפשר לומר שכפר הנשיא היה כמו היום ללא ג'וני. בהחלט השאיר חותם.

<https://khbbm1.wixsite.com/1989-04>

הביא דוד אלמן - פניות כלשהם הפנו אלי - רק לא בטלפון (בעיית שמיעה)

בריכה טיפולית

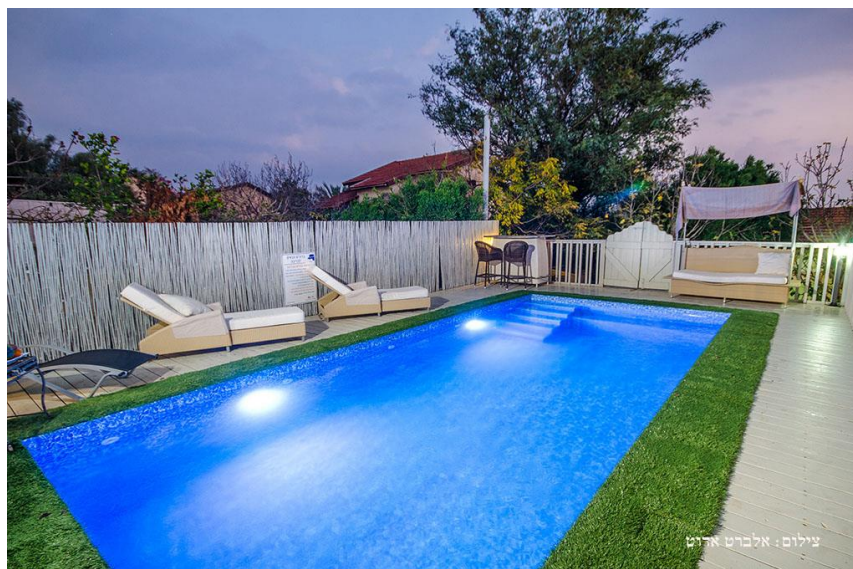
בריכת "שפירית" נפרדת

לפני 20 שנה ועוד 3 חודשים התחילה לפעול בריכה קטנה וחביבה, "שפירית" שמה כבריכה טיפולית למבוגרים וילדים.
לאורך השנים הגיעו נשים וגברים ילדות וילדים מי לטיפול קבוצתי כהתעמלות מים ומי לטיפול פרטני דרך קופת חולים או פרטי.
משנה לשנה הביקוש גדל ומלבדי היו עוד עובדות ועובדים כל אחד ביומו הקבוע ובשעות שהוקצו לה או לו.
אבל הגיע הרגע ועקב בעיות בירוקרטיות, הגעתי למצב (שלא מרצוני) שעלי לסגור את המקום.

החלק העצוב ביותר כאן זו העובדה שיש לזה ביקוש עצום באזור שלנו ואין מספיק בריכות טיפוליות לענות על הצרכים של אוכלוסיית האזור.

ברצוני להודות לכל אותם נשים וגברים והורי הילדים על כך שפירגנו ובאו ומקווה שגם טופלו כראוי וגם נהנו.

ואם אם אם "מסתתרים" כאן מישהם שהנושא מעניין אותם, אשמח לתת יותר פרטים ומי יודע???? אולי נוכל להקים משהו רציני אף יותר אצלנו בקבוץ. צביה

שירי מלחמת חרבות ברזל

לאחר שיקום ארוך ואינטנסיבי, הזמר שחרר סינגל ראשון מתוך אלבום חדש בשיר נכתב "כבר לא מפחיד אותי למות, יותר מפחיד לא לחיות."
שנה אחרי שנפצע ברצועת עזה: עידן עמדי, מהזמרים האהובים בישראל, שיחרר את "סופרמן", סינגל ראשון מתוך אלבומו השישי. זה השיר הראשון אותו הוציא מתוך אלבום חדש שייצא בעוד שלושה שבועות. האלבום כולו נכתב במהלך תקופת השיקום, לאחר שנפצע קשה ברצועה במהלך מלחמת חרבות ברזל.

סופרמן

מילים ולחן: עידן עמדי

בכל פעם שעוצם עיניים חוזר אותו תסריט,
זה שיאהבו אלה שעוד מאמינים בגיבורים,
והוא מתחיל בירושלים חדר קטן בבית חולים
אבא מחובר לצינורות,
מולו ילד, מסביב כמה דודים.

וככה בלי כישוף, ככה בלי קסמים,
צמח לילד שריון שש טון
מתחת לבגדים,

והוא גדל לאט לאט הוא לומד לחיות את החיים,
קצת מרביץ קצת גונב,
הטריקים מהקראטה עוזרים.

סוגר את הלב,
עוטף תכאב,
בלילות באות מחשבות
אבל הוא רגיש אז הוא קולט
שגם בני המשפחה
סוחבים שקים וזה כבד,
בתת מודע הופך תקליט
ומעכשיו הוא מגונן.

שומר על אחיו שהולך וחרד,
שומר על אמא שלא תשבר,
ועל הבית שלא יתפרק,
לא לעשות בעיות,
להצטיין.

וכבר בגיל חמש עשרה השרירים שלו גדלים
הילד הופך לנער בעולם המבוגרים.

אז הוא עובד בסבלות, במלצרות
על הקיר יש מדליה מעוד תחרות
וגם בבית ספר מגלים בטעות
שוואלה יש לו ראש.
אבל מה עם הלב הסדוק
ובאיזה כלים מתקנים
ולמה את זה בבית ספר
אף פעם לא מלמדים.

נזרקתי לחיים יד"י היו ריקות,
שרדתי כל אוויר דליל,
מחנק בעליות.
אחרי החושך,
אחרי הבהמות,
כבר לא מפחיד אותי למות,
יותר מפחיד לא לחיות.
זה לכל מי שחשד בי שאני אחר,
שקיבלתי את האור שלי
מן ההפקר,
שהמלאכים ירדו,
השתחוו אמרו 'אמן',
הוא לא אדם רגיל,
הוא סופר-מן.'

שמונה עשרה מלאו לנער,
פתאום מכתב מהצבא
בינו לבין אמא נפתחת מלחמת התשה.
אחרי שנים שהמערכת שתתה להורים שלו
את הדם
היא רוצה את הילד בבית
בלי דאגות, בלי בלאגן.

אבל הוא לא מוותר
הפעם זה סרט אחר
הוא כותב מכתב ועוד מכתב,
חוצה גדר ועוד גדר
ולבסוף אימו נכנעת,
היא לא מופתעת כשהאות מבשר
על מגרש המסדרים נקבע
הנער לוחם מצטיין.

וכך האגדה מספרת
הוא נבחר לאיזו סיירת
שם כולם עוטים שריון,
מחזיקים אמת כואבת,
שם בתוך תוכו של כל אחד
גדלה פינת סתרים.
ברוך הבא אחי
למועדון הלבבות השבורים.

בלילות יש מארבים, מעצרים,
מלחמה שפורצת מכה בפנים
כל חבר שהלך צורב מבפנים
כמו שמן רותח על יד.
וכשמישהו בא לעזרה
כשמישהו מנסה להבין
הנער עונה בנימוס:
"יהיה בסדר, סוחבים".

זה בא לו בחלומות,
במחשבות,
זה רעב מהבטן ללכת מכות,
התמכרות אל האקשן,
אל הסכנות,
רק להרגיש בחיים.
אבל לפני שאהפוך קלישאתי אהובתי,
היה חשוב לי שתדעי,
כל זה אמת
הנער הזה הוא אני.

נזרקתי לחיים ידיי היו ריקות,
שרדתי כל אוויר דליל,
מחנק בעליות.
אחרי החושך,
אחרי התהומות,
כבר לא מפחיד אותי למות,
יותר מפחיד לא לחיות.
זה לכל מי שחשד בי שאני אחר,
שקיבלתי את האור שלי
מן ההפקר,
שהמלאכים ירדו,
השתחוו, אמרו 'אמן',
הוא לא אדם רגיל,
הוא סופר-מן'.

אז אחרי שהתרתי ספקות
הסרתי מליבי מסכות,
ככה באתי אל עולם המוזיקה
בין שיכורים, קוקאין וזונות.
שם גליתי חסרי ביטחון,
שמפחדים מעצמם,
שמכורים לכפיים,
ולא מצאתי אותי ביניהם
אז נשארתי לבד בינתיים.

עד שהגיעה אישה אחרת,
חכמת לב, טובת עיניים,
שראתה בתוכי כוח על,
שהוא גם קביים גם כנפיים.
שלימדה אותי שבשבר מר
מסתתרים להם גם שמיים,
ולא חשוב כמה חטפתי
העיקר לא הרמתי ידיים.

ולאט שיר ועוד שיר,
למדתי לעצמי להסביר
שכל מה שחווייתי
נועד לי
כדי שאוכל לבסוף להבין,
שרק מי שצעד באפלה ובחושך
יודע באמת מהו אור
שכל תפילה בה ביקשתי לשכוח,
רק גרמה לי לשוב ולזכור.

ואחרי שנפצתי
היו לי לילות
ששאגתי מתוך החזה
התחלתי לנהל עם אלוהים חשבונות
אם תיתן לי ככה
אני אתן לך את זה.
אך בסתר ליבי השבור השלם
לא היו לי ספקות
כבר לא מפחיד אותי למות
יותר מפחיד לא לחיות.

נזרקתי לחיים ידיי היו ריקות,
שרדתי כל אוויר דליל,
מחנק בעליות.
אחרי החושך שעברתי
אלף תהומות,
כבר לא מפחיד אותי למות,
יותר מפחיד לא לחיות.
זה לכל מי שחשד בי שאני אחר,
שקיבלתי את האור שלי מן ההפקר,
שהמלאכים ירדו,
השתחוו, אמרו 'אמן',
הוא לא אדם רגיל,
הוא סופר-מן'.

21.3 פלה חדש

טוני ינטיס

22.3 רחל גינת

דני לופוב

23.3 חיים בסו

ליהיא פרינץ

24.3 אופיר שפרונג

אלון בר אל

25.3 לי קפלן

איגור רובינשטיין

סיפור לשבת

החיוך האחרון של סבתא

כתיבה: יהונתן גומני

שירה גדלה לתוך חום שאין שני לו. בכל שבת בצהריים, אחרי שאבא ואמא נרדמו מול הטלוויזיה, היא הייתה רצה במדרגות לבית של סבתא רותי. הריח של מרק העוף כבר היה מחכה לה, כמו גם הקול המלטף של סבתא ששואל תמיד את אותה שאלה:

"מה שלומך, נסיכה שלי?"

שירה הייתה מתרפקת עליה, מרגישה איך הידיים החמות של סבתא עוטפות אותה כמו בית. הן היו יושבות יחד שעות, סבתא מספרת סיפורים על ימים אחרים, על אהבות שהיו ואנשים שהלכו, אבל תמיד עם חיוך.

"סבתא, למה את תמיד מחייכת?" שאלה אותה פעם, כשעוד הייתה ילדה קטנה.

סבתא רק לטפה לה את השיער ואמרה: "כי החיים יפים, ואם לא נחייך - הם יברחו לנו בין האצבעות".

שירה לא הבינה אז את המשמעות של המילים האלו, אבל החיוך של סבתא תמיד היה שם, יציב ובטוח, כאילו שום דבר בעולם לא יוכל לכבות אותו.

אבל השנים עברו.

הילדות הפכה לנערות, והנערות לבגרות. החיים התחילו לדהור קדימה - לימודים, עבודה, חברים, משימות אינסופיות.

הביקורים אצל סבתא הלכו והצטמצמו.

"סבתא, אני עמוסה, אני אבוא שבוע הבא."
 "אני בעבודה, אני מבטיחה שאתקשר מחר."
 "סבתא, אני אוהבת אותך, אבל אני פשוט לא מספיקה".

וסבתא? היא תמיד אמרה: "אני פה, חמודה שלי. העיקר שתהיי מאושרת".

עד שהגיע היום שבו כבר לא היה "אחר כך".

בוקר אחד, כשהייתה בעבודה, הטלפון צלצל.

"אמא?"

"שירה... סבתא בבית החולים. זה רציני".

הלב שלה צנח.

היא לא חיכתה רגע. זרקה הכול, רצה לרכב וטסה לבית החולים. כשהגיעה, ראשה הסתחרר מרוב לחץ. המסדרונות הארוכים, הריח החריף של חיטוי, המיטות שמסביב - והיא ידעה. היא ידעה שזה הזמן שלה להיפרד.

כשהיא נכנסה לחדר, היא ראתה את סבתא שוכבת שם, כל כך שברירית, כל כך קטנה. אבל העיניים... אותן עיניים שתמיד הביטו בה בחום, עדיין היו מלאות אהבה.

"סבתא... הקול שלה נשבר.

"הילדה שלי", סבתא לחשה, בקושי מצליחה לדבר, "ידעתי שתבואי".

"אני פה, סבתא. אני פה. אני כל כך מצטערת שלא באתי יותר. שלא הייתי פה מספיק".

סבתא חייכה. החיוך ההוא. החיוך שתמיד היה שם בשבילה.

"אל תבכי, מתוקה שלי", היא אמרה. "תבטיחי לי משהו... תחיי את החיים שלך כמו שאת רוצה שיזכרו אותך. תחייכי הרבה, תאהבי הרבה, ואל תתני לזמן לברוח לך".

שירה אחזה בידה של סבתא, לוחצת אותה אל הלב שלה, כאילו מנסה לשמור עליה לנצח.

ואז, ברגע שקט אחד, החיוך של סבתא נשאר על פניה... אבל העיניים נעצמו.

שירה התייפחה, מרגישה איך הלב שלה נסדק.

כמה ימים אחרי ההלוויה, היא מצאה קופסה קטנה בחדר של סבתא. בפנים הייתה תמונה ישנה של שתיהן, ועל גב התמונה נכתב בכתב היד של סבתא:

"החיים הם מתנה. תחיי אותם כמו שאת רוצה שיזכרו אותך - עם חיוך".

מאז אותו יום, שירה הבטיחה לעצמה משהו - לחיות כמו שסבתא לימדה אותה.
לחייך הרבה. לאהוב בלי פחד. ולדאוג שלעולם לא תיתן לחיים לברוח לה בין
האצבעות.

כי לפעמים, כל מה שצריך זה חיוך אחד אחרון... כדי להבין איך באמת צריך
לחיות.

החיוך האחרון של סבתא

כתבה: יהונתן גומע מטיפל רגשי

59 חטופים וחטופות נמצאים כבר 532 ימים בשבי

